

Зміст

Вступ	9
01 Себастьян Перейро— торговець чорним деревом ...	12
02 Шрі-Ланка	20
03 Найкращий звук на світі	36
04 Дорога на Схід	44
05 Евакуатор	48
06 Партизани	66
07 Взвод Костопінто	78
08 Вантажники	90
09 Два двохсотих	112
10 Шашлик	124
11 Відпустка	144
12 Зачарований ліс і німфа	148
13 Артилерійський заміський клуб «Дембель»	164
14 Зима	204
15 Пожежа	220
16 Свято наближається, свято наближається	240
17 Шосте грудня. Військові прокурори вже їдуть	254
18 Сафарі	278
19 Зірки телефіру	300
20 Замість епілогу. Історія, якої не було	310
Про автора	317

Коли смерть присяде на бруствер, питає: «Ну що тут ти?»,
Коли нас, як тісто, місить вогняний вал,
Я не стону смикати Бога – вийду в канал арти.
У піхоти з артою і Богом – завжди прямий канал.

Зоглушаючи криком в рацию хрипкий голос війни,
Продиктую чарівні цифри, наче магичний код.
Скригоне радіо – «Прийняв. Тримайтеся, позиції».
Решту слів не почую. Бо знову накрив «приход».

Оживе на позиції стадо сталевих слонів,
Поверне свої хоботи в сторону наших бід.
І зайде у стволи із клоцанням стиснутий божий гнів,
Для швидкої доставки – без декларацій і миги.

Навіть янголи замерли, небо – як театральний зал,
Небо теж полюбляє сипати – снігом, градом, дощем.
Дочекалися. Наче кулак по всесвіту стукнув залп.
Другий, третій, а потім іще і ще.

А над нами небо луснуло наче віконне скло,
Аж земля підстрибнула, і широкі змінився ландшафт.
Смерть сиділа на бруствері. Більш немає. Змела.
Та зі стиснутих рук повернулася в серце душа.

«Що там, брате? Прийом?» – «Та все по плюсах, британ!»
Так вломили, що вщент. І цілей більше нема!»
Що я ще відповім? Вклоняюсь тобі, арта!
Не дарма вас кличуть богами. Ой не дарма...

ГЛІВ БАВІЧ

Вступ

Книга, яку ви тримаєте в руках, – це викладений на папері відеощоденник, який я вів, перебуваючи в зоні АТО з вересня 2014-го по липень 2015-го року. Коли все починалося, ні я, ні мої «колеги» не мали чіткого уявлення про те, що відбувається, а тим більше не знали чим усе закінчиться. Спочатку все виглядало, як така собі подорож за місто на важкій бойовій техніці зі зброєю в руках. Пікнік з пригодами. Це вже потім, коли потрапили у вирій подій, почало приходити усвідомлення того, що це – війна, тут все по-дорослому.

У якийсь момент я спіймав себе на думці, що події, які ми пережили, почали забуватися, вони накладалися одна на одну, і ти просто починав губитися в днях, почалася рутинна праця. Тому я почав записувати на відео свого телефону кожного ранку (якщо дозволяли обставини) коротку історію про день, що минув, і день, який тільки починався, людей, які були поруч, їхні враження, переживання, думки. Оскільки хлопці навколо були прості, інститутів здебільшого не кінчали, то свої думки вони викладали просто, із застосуванням слів і висловів, які найкраще, на їхню думку, відповідали моменту. Тому в книжці багато ідіоматичних висловів, хотілося передати ту атмосферу, колорит, і дітям книжку варто читати тільки з дозволу дорослих.

Тут ви не прочитаєте як мобілізовані військовослужбовці ЗСУ різали ворогів ножами чи зі зв'язкою гранат кидалися під танк, усього цього немає. Взагалі війна в житті відрізняється від того, що показують у кіно чи пишуть у книжках. Навіть тут я не писав

усієї правди, бо за дещо, описане в книзі, передбачена дисциплінарна, адміністративна чи навіть кримінальна відповідальність. Прошу врахувати цей факт, тому деякі епізоди були не так широко розписані, як хотілося б військовим прокурорам. Звиняйте, строки давності ще не пройшли.

Війна – це щоденна праця, болото, яке постійно прилипає до твого взуття, холод і вітер, які пронизують тебе до кісток, їжа з домішками солярки (і ще чогось невідомого), одяг, назавжди просякнутий запахом багаття, постійна втома, дощ, який тебе постійно заливає, сніг, який заліплює очі і прилади, і трошки пострілялок.

Але і на війні були веселі моменти. Якщо зациклюватися на негативі, то дуже скоро можна стати клієнтом психіатричної лікарні (у кращому разі) або просто відправитися в інший світ. Війна – це не кінець життя, це таке життя, і тут є місце коханню, навіть нетривалому, веселим гулянкам (за допомогою алкоголю прогнати сумні думки) та кумедним випадкам. Гумор подовжує життя, без нього нікуди.

І найголовніше, ця книга – передусім про людей, які в тяжку годину покинули свої домівки і пішли захищати власну країну. Ці люди були саме в тому місці і саме в той час, коли вони були потрібні. І дякувати Богу, що вони знайшли в собі сили і мужність робити свою важку працю. Саме цим людям я завдячую поверненням додому і можливістю писати. У кожного із них є свої вади і недоліки, можливо, комусь може здатися, що вони не заслуговують, щоб про них писали, але для мене вони найкращі люди на світі.

А назва «Військовий непотріб» – це вже історія. Це словосполучення, яким один високий військовий чин назвав інших військових, котрі мали не такі високі звання і не так багато вислуги. Спочатку це було образливо, але потім цей вислів став відмінною ознакою для підрозділу і сприймався, як жарт, як мем, як «карателі» чи «бандерівці».

Також у книзі є моменти, які хтось вважатиме спірними і такими, що не відповідають офіційним версіям високих військових

01

Себастьян Перейро – торговець чорним деревом

ШТАБ

ГСАБАТР

ПІХОТА

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

*Кодровий офіцер – людина, яку ми годуємо в мирний час,
щоб у військовий час він нас послаа на фронт.*

ГАБРИЕЛЬ ЛАУБ

Для кожного ця війна почалася в різний час. Для мене вона почалася 14 червня 2014 року. Зранку мені зателефонував Саня, колишній капітан наркоманського відділу:

– Ти новини бачив?

– Ні ще. Я вчора футбол дивився до пів ночі, голландці іспанцям наваляли.

– Футбол – це добре... Сьогодні вночі над Луганськом збили наш літак, а разом із ним сорок дев'ять чоловік. Війна, схоже, йде повним ходом.

– Оху*ть... А чого ти вирішив саме мені зателефонувати?

– Ми тут із Саньком, він колишній дільничний, ти його не знаєш, на пенсії, ще Карабах застав, вирішили в батальйон «Херсон» податись. Не хочеш з нами? Ти ж колишній следак, вважай уже своя СОГ¹ е..

– Ти знаєш, я думав про це. Може, вже час і настав. А що треба для цього?

– Паспорт, код, медкомісія, довідки-ху*овідки всякі, все подається в кадри УВС, а сам бат зараз у колишній школі міліції. Ти ж у ній вчився?

– Ага, так її ж закрили?

– Ну не знаю. Так що? Ти будеш їхати? Чи нам на автобусі пілячити?

---

¹ СОГ – слідчо-оперативна група.

У фільмі «Вогнем і мечем» є епізод, коли козаки вирішували, хто вирушить посланцем до князя Вишневецького. Один козак зголосився. Його потім на палю посадили. Чомусь саме ця дурня в голову, зараза, лізе.

— Я з вами. Через тридцять хвилин заїду.

— Добро.

Через годину ми були вже в кадрах обласного УВС. У коридорі таких, як ми, було близько десяти. Дівчина кадровичка винесла папірець:

— Ось вам список необхідних документів, як все зберете, то приходьте.

— Медкомісія в поліклініці УВС, сертифікати нарколога і психіатра, довідка про несудимість, довідка з місця проживання, характеристика... Наче в космос збирають.

— За два дні зробимо. А потім?

— А потім на співбесіду до командира батальйону.

— А посади які хоч?

— Усе приблизно, але офіцерських вакантних багато. Ви ж усі троє офіцери.

— Добре, погнали, мені ще військовий квиток треба зробити.

— А тебе в армію не заберуть?

— Ким? Писарчуком? У мене в приписному написано діловодділоводства. Ще в березні повістку прислали, хотіли в військкомат мобілізувати.

— А ти що? Сидів би папірці перекладав, за косарів рішав.

— Писати не вмю. Почерк негарний. Саня, я в нашій бурсі ходив у стрілецький гурток, стріляв із усього, що було. Навіть на змагання в Донецьк їздив.

— От б*ять, якраз у тебе є можливість знову там постріляти. Так, а як ти від армії відкосив?

— Та ніяк. Зайшов до воєнкома, сказав, що писарем не хочу бути, він сказав, що в разі чого викличуть, і все. Я простий солдат, що з мене взяти.